

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 2004 č. j. 60 Az 108/2004 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 11. 11. 2004 č. j. 60 Az 108/2004 - 35 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2004 č. j. OAM-430/LE-B02-B04-2004, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Plzni shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že nelze souhlasit s námitkou žalobce o nesprávném hodnocení shromážděných důkazů žalovaným, které by vedlo k nezákonnosti napadeného

rozhodnutí. Žalovaný opřel výrok napadeného rozhodnutí o zjištění, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 15. 6. 2004, pobýval v P., bydlel v hotelu a volně se pohyboval ve městě. Dne 23. 6. 2004 byl zadržen Policií Spolkové republiky Německo a následující den byl předán Policii České republiky, která mu předala rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu pěti let. Žalobce byl umístěn v Z. p. z. c. B. a teprve zde podal žádost o azyl. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobce měl možnost se na území České republiky volně pohybovat a vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů, této možnosti žalobce nevyužil a o azyl požádal teprve poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Dle názoru krajského soudu bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť žalobce podal žádost s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ač mohl požádat o udělení azylu dříve, a žalovaný proto nepochybil, když žádost o udělení azylu žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatel má za to, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na případ žalobce vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel tvrdí, že se ve své domovské zemi dostal do potíží, kdy byl pronásledován pro politické přesvědčení svého otce, který byl pro politické přesvědčení stíhán a musel vlast opustit. Stěžovatel je přesvědčen, že je u něj dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl perzekuován pro uplatňování svých politických práv. Stěžovatel má dále za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu věci nebylo možné spravedlivě rozhodnout, a krajský soud nesprávně posoudil, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, neboť byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a předcházející správní řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, protože jeho odůvodnění je nedostatečné. Stěžovatel se také domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování, a nesouhlasí se způsobem, jímž se žalovaný a krajský soud s otázkou existence překážek vycestování vypořádaly. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Plzni k dalšímu projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

V předloženém správním spise je založeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Odboru pátrání a kontroly pobytu, Oddělení kontroly pobytu v Ústí nad Labem (dále jen „cizinecká policie“), ze dne 24. 6. 2004 č. j. SCPP-281-/UL-OPK-UL-SV-08-2004, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na 5 let s dobou platnosti do 24. 6. 2009 (podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění), které stěžovatel dne 24. 6. 2004 osobně převzal. Následně dne 25. 6. 2004 v Z.p. z. c. B. stěžovatel projevil zájem požádat o azyl. Žádost o udělení azylu byla stěžovatelem podána dne 9. 7. 2004, přičemž stěžovatel uvedl, že Gruzii opustil 13. 6. 2004, protože jeho otec měl politické problémy, které měly dopad i na jeho osobu. Na území České republiky přicestoval

stěžovatel letecky dne 15. 6. 2004, pobýval v P. v hotelích, když mu došly peníze, vydal se někam, kde jej zadržela Policie Spolkové republiky Německo. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 1. 7. 2004 stěžovatel podrobněji vyličil své potíže související s politickou angažovaností otce ve vlasti a připustil, že jiné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou neměl. Na otázku, proč nepožádal o azyl hned po svém vstupu na území České republiky, stěžovatel odpověděl, že měl platné vízum, chtěl si trochu odpočinout a prohlédnout Prahu, pak chtěl teprve požádat o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci aplikoval žalovaný ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona, když zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Krajským soudem v Plzni. V projednávaném případě bylo hodnověrně prokázáno, že stěžovatel na území České republiky přicestoval již dne 15. 6. 2004 a poté zde několik dnů pobýval, aniž mu cokoliv bránilo domáhat se ochrany prostřednictvím institutu azylu. Teprve po zadržení cizineckou policií a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, projevil stěžovatel dne 25. 6. 2004 úmysl požádat o udělení azylu. Z uvedeného je zřejmé, že jednání stěžovatele (podání žádosti o udělení azylu) bylo vedeno snahou vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný správní orgán tak nikterak nepochybil, když shledal žádost stěžovatele o udělení azylu zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a krajský soud správně vyslovil s jeho rozhodnutím souhlas. Nejvyšší správní soud se s přijatým právním závěrem ve věci ztotožňuje.

K námitce stěžovatele o tom, že v jeho případě je dán důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodnout o splnění podmínek podle ustanovení § 12 § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu.

Co se týče námítky stěžovatele o vadě řízení před žalovaným spočívající v nedostatečně provedeném dokazování, má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti a také z rozhodnutí cizinecké policie o správním vyhoštění stěžovatele), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry ve věci sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku porušení ustanovení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, v čemž stěžovatel

spatřuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž namítané porušení ustanovení správního řádu neshledal. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak splňuje náležitosti dle ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal jím tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zde soud podotýká, že stěžovatel sice formálně podřadil vytýkané vady pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., obsahově se však jedná opětovně o vady spadající pod písm. b) citovaného ustanovení. Ani v tomto bodu však splnění důvodů kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

Stěžovatel v závěru kasační stížnosti projevuje nesouhlas s tím, že žalovaný a krajský soud se v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně nezabývaly otázkou existence překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný o existenci či neexistenci překážek vycestování ve věci stěžovatele vůbec nerozhodoval, neboť z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné. Je tedy zřejmé, že žalovaný správní orgán postupoval zcela v souladu s citovaným zákonným ustanovením a krajský soud mu správně ohledně tohoto postupu nic nevytknul.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směřovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území ČR, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu